د غرور تال
لنده کیسه
لیکواله: مریم حسنا

بسم اللّٰه الرحمن الرحیم

دکتاب پیژندنه:

کتاب: د غرور تاَل (ناول)

لیکواله: مریم حسنا

ژبه: پښتو

ډیزاین: احمد زیار

نشر کوونکی: پښتو ناولونه.!📚
(ټلیګرام چینل)

پیل!

رڼا د مور او پلار یوازینۍ نازدانه لور وه، چې له کوچینوالي یې هغه ډیره نازولې را لویه کړې وه او الله ج ډېر ښایست هم ورکړی و، ته به وایې چې په قلم دې جوړه کړې ده. خپل حسن او د کورنۍ نازونو لۀ هغې یوه مغروره او بې پروا انجلۍ جوړه کړې وه.

دا چې پلار یې د زده کړو څخه محروم و، نو پۀ رڼا یې ډېر تاکید کولو چې زده کړې وکړي او ښه راتلونکی ولري، رڼا هم د پلار د همدې هیلې د پوره کولو پۀ خاطر خپل ټول فکر یوازې په زده کړه کې و، بې ځایه یې وخت

نۀ ضایع کول .
همدا کوښښونه يې د دې سبب شول چې د خپلې خوښې
پوهنځي (طب) تۀ بريالے شي، د هغې هیله د ځان څخه د
یوې ښې ډاکټرې جوړېدل و، نو ځکه
يې د دې لپاره ډيرې هلې ځلې کولې.
شکیب هم چې د طب پوهنځي زده کړیال و، یوه ورځ پۀ
پوهنتون کې د یوې غونډې پر مهال د رڼا سره مخ شو، د
هغې یو نظر د شکیب پۀ زړۀ د شاهین پۀ څېر حمله وکړه
او زړه یې پرې وبایلود
شکیب بۀ هره ورځ د خپلې ناخبرې مینې د راتګ لپاره د
پوهنتون مخکې دقیقې او ساعتونه شمېرل.
تر څو د رڼا د ښایسته مخ یو دیدن د خپل زخمي زړه لپاره
ملهم کړي..
..ورځې تیریدې.
شکیب نور بې صبره شو، غوښتل يې چې رڼا له نږدې نه
وګوري او خبرې ورسره وکې.
یو ورځ رڼا د خپلې یوې ملګرې سره د پوهنتون په میداني
کې روانه وه.
شکیب يې تر څنګ تېرېده قصدا يې داسې په اوږه ووهله.
رڼا هیڅ هم ونه ویل.

خو ملګرې يې چې ډېره زړوره وه په شکيب غږ کړ.
ړوند يې سترګې نه لرې؟
د شکيب ژبه ونښته، وارخطا شو خبرې ترې هيرې شوې،
وبخښئ پام مې نه و، قصدي اراده مې نه وه.
_ اينده خيال کوه!
کنه بيا دې ځنډل سرته نيسم..
او نور ترې روانې سوې
رڼا ته يې وويل: ما وليد قصدا يې تاسره اوږه وجنګوله.
داسې ښکاري درباندې مين دی.
رڼا په کتاب ټينکه ووهله ، جلۍ خوله دې بنده که!
هر وخت چټي چټي لګيا يې.
په سبا ورځ چې بيا دواړې پوهنتون ته راتلې شکېب د
پوهنتون په دروازه کې ورته ولاړ و. او په رڼا کې يې خپلې
دوه سترګې ښخې کړې وې.
د رڼا خو ورته پام نه و.
خو د ملګرې يې په شکيب سترګی ولګېدې، رڼا يې په اوږه
ورو وټپوله.
ای تاته ويم ګوره هغه هلک بيا ولاړ دی.
رڼا: ولاړ به وي نو څه يې کوې؟
_ هسې ښکلی ځوان دی، شتمن هم معلوميږي دومره بد نه

دی ستا یې په اړه څه نظر دی؟
رڼا: هغه له غوږ کلکه ونیوه ، چې تا بیا خپلې کړتې شروع کړې.
_ خو رښتیا ویمه، هغه درسره مینه لري.
نه ګورې هره ورځ لکه مجنون درته ولاړ وي بیچاره.
رڼا په کړس کړس وخندل.
هئ ته لکه د مینې سریالونو او کیسو لیونۍ کړې یې.
مینه مینه نشته، دغه خبرې یواځې په کیسو او سریالونو کې وي، زه چې کله دغه خبرې اورم نو خندا مې ورته راځي.
نو ته هم مهرباني وکړه، له دې خیالي او عبث خبرو راووځه.
راتلونکې کې بیا زما ترمخ داسې خبرې ونکړې.
که ستا خوښ وي، خپله ورسره یارانه شروع که
شکیب له دې حالت نور بې صبره شو اراده یې وکړه، چې رڼا ته د خپل زړه خبره وکي، پوهه یې کړي چې څومره مینه ورسره لري، خو یوې خبرې به
به ډېر زیات ځوروه
چې ایا رڼا به یې ومني کنه؟
او څنګه د خپل زړه خبره تر هغې ورسوي، هیڅ لار په نظر نه ورتله.

او نه داسې بل څوک و، چې ورڅخه مرسته وغواړي.
اخېر یې ځان سره سلاح وکه، چې یو لیک به ورته ولیکم
لیک یې ولیکه خو بیا حیران و ، چې اوس یې تر رڼا څنګه ورسوي.
ځکه رڼا ډیره غوصه ناکه جلۍ وه
له ځانه سره لګیا شو کله چې راتله په ځمکه به یې ورته وغورځوم
بیا یې فکر وکړ چې زه څومره کمعقل یم هغه مغروره انجلۍ به کله له ځمکې لیک پورته کړي، خو ماسره بله لار هم نشته.
په همدې فکرونو کې د خیال نړۍ ته تللی و، چې په رڼا یې سترګې ولګیدې چې د پوهنتون په دروازه را ننوته.
ژر یې لیک په یو کتاب کې کېښود، او د هغې د راتګ په لاره یې وغورځو
خپله یو طرف ته پټ شو ، رڼا یې له لرې تعقیبوله
رڼا چې کله را نږدې سوه، په کتاب یې نظر ولګېد
رڼا د کتاب سره ډیره مینه درلوده، غوصه هم سوه چې دا له کوم بې پروا څخه دلته پریوتی
کتاب یې را واخېست ،او د خپل ټولګي په لور روانه شوه.
شکیب: له خوشحالۍ نه په جامو کې ناځایده، چې رڼا کتاب

پورته کړ.
خو چې دا فکر به ورته ورغی چې هغه به یې ومني کنه؟
له شونډو به یې مسکا ولاړه
ځیره به یې خفګان ونیوه
د رڼا درسي ساعتونه پای ته ورسېدل، رخصتۍ وخت نږدې
سو او د خپل کور په طرف روانه شوه.
کله چې کور ته ورسېده، له خپل بیک څخه یې کتابونه په
الماریۍ کې ایښودل، چې له هغه کتاب لیک وغورځید.
رڼا په لړزیدلو لاسونو لیک پورته کړ،
لیک یې پرانیستې.
په کې لیکل شوي و،
السلام علیکم!
زما د خوبونو شهزادګۍ.
هغه هلک یم چې تیره ورځ مو میداني کې سره ټکر وکړ
د لیک لپاره ډیره زیاته بخښنه غواړم خو بله لار راسره نه
وه.
ما چې پۀ لومړي ځل په هغه سمینار کې ولیدې زړه مې
دربانديې بایلود، لۀ هغې ورځې مې د خوب او خیال نړۍ
یوازې تۀ یې.
پۀ فکر کې مې یوازې ستا ځیره ګرځي، زړه مې یوازې ستا

ياد کوي، او ژوند مې يوازې ستا په نوم تېرېږي بس.
زه پوهېږم چې ته به فکر وکړې دا په ما لار وهي، خو په
لوی خدای ج باور وکړه زه درسره ډېره مينه لرم، او غواړم
تا د خپل ژوند شهزادګۍ جوړه کړم
په ډېر سترې هيلې مې ستا لپاره دا ليک ليکلی او ژوند مې
ستا په نوم کړی، هيله کوم چې نه ونه وايې او غوښتنه مې
ومنه
درنښت
ستا شکيب.
رڼا له غصې سره واوښته، ليک يې وشکو او لرې يې
وغورځو.
له ځان سره وبنګېده دا هسې عبث خبرې دي، دا هلک يو
سبق غواړي داسې له ما نه کرارېږي
په سبا رڼا پوهنتون ته نه ولاړه، ځکه ميلمانه ورکره راتلل.
شکيب د پوهنتون مخ ته انتظار و، څو ځله يې وکتل خو رڼا
پوهنتون ته رانغله
شکيب ډېر وارخطا شو چې دا ولې نه ده راغلې ځکه رڼا
يوه ورځ هم پوهنتون نه قضا کول، هره ورځ به راتله.
شکيب تر ډېر ناوخته په پوهنتون کې و، اخير يې له ځانه
سره وويل انسان دی کېدای شي نن به ورته کوم اړين کار

پيدا شوی وي سباته به لخيره راشي.
په سبا ورځ دا وخته پوهنتون ته راغی د دروازې په مخ کې انتظار ابست چې کله بهٔ رڼا راشي، هر موټر تهٔ به يې پهٔ ځېر ځېر کتل چې اوس به کوم يو نهٔ رڼا را کوزه شي، تقريبا يو نيم ساعت انتظار وروسته د پوهنتون مخ ته موټر ودرېد او رڼا ترې ښکته شوه.
شکيب ډېر خوشحاله سو، خو دا چې رڼا به څه عکس العمل وښايي
په شونډو به يې خوره مسکا ورکه شوه رڼا پوهنتون ته داخله شوه، خو نن يې ملګرې هم ورسره نه وه.
يوازي وه او دليک اړوند کوم عکس العمل يي ونښود
دشکيب زړه صبر نه کوي او
اراده يي وکه نن چې هر څنګه کيږي مخامخ يې ورته وايم.
د رڼا مخ ته ووت
سلام اغلې!
وبخښئ اغلې يوه خبره مې درته کوله
رڼا په غوصه وروکتل احمق انسانه!
تا څنګه جرات وکړ ماته ليک وليکې؟
او اوس زما لار دې هم نيولې،
تا زما په اړه څه فکر کړی؟ زه د درنې کورنۍ انجلۍ يم د

خپل کور شمله یم.
لوچکه ،لوفره بی تربیه ته هیڅ شرم نه لرې ورک شه!
همداسی نور بدرد یې هم ورته وویل
شکیب سر ښکته کړ: په عاجزۍ وویل هیله کوم داسې مه وایئ
ما تر اوسه هیڅ انجلۍ ته نه دي کتلي، ته چې څه فکر کوې زه هغسي انسان نه یم.
زه دلته خپله د اقتصاد پوهنځي زده کړیال یم.
زه په رښتیا در سره مینه لرم زړه مي بې اختیاره ستا پۀ لېدو درببېږي، ستا نه بغیر مې یوه شېبه هم زړه ارام نۀ لري، هیله کوم ما درک کړئ!
رڼا: کټ کټ وخندل وې ویل فکر کوم د ادبیاتو کتابونه ډېر ګورې او یا هم هنري زیبا اکټینګ دې بد نه و ولا زه په دې عبث خبرو خپل وخت نه ضایع کوم،
اوسنۍ مینې دروغ او مطلبي دي.
شکیب یې خبر ونیوه، پوره یو کال وشو هره ورځ ستا د یو نظر دیدن لپاره دلته پوهنتون مخته ستا د راتلو انتظار کوم.
درس سره مې زړه نه لګي، کار ته مې زړه نه لګي، په هر ځای کې راته ستا څېره ښکارې، خوبونو او خیالونو کې مې هر وخت راځې

ایا دا مینه نه ده؟
رڼا: زه په دې کیسو نه پوهیږم او نه پرې باور لرم، اوس مهال راته یوازې خپلې زده کړې مهمی دي، د نور څه په اړه فکر نه کوم،
شکیب: ګوره ستا هیلې زما هیلې ، زه ستا د هیلو خنډ نه کیږم، بلکه ستا همت به شم. د نړۍ هره خوشحالي به ستا جولۍ ته واچوم
رڼا په غوصه شوه بس دی نور.
ما خپله خبره خلاصه کړه، نن خو مې په سمه پوه کړې داځل دې خیر خو که بیا دې د داسې کوم غلط حرکت هڅه وکه، د پوهنتون ادارې ته دې معرفي کوم،
شکیب : ورته سلګو ونیو، چې خیر دی عذر درته کوم داسې مه کوه.
یو ځل خو پرې فکر وکړه
زما مینه ربښتینې ده، زه بغیر له تا نیمګړی یم، له تا مې زړه نه صبریږي.
رڼا یې نور خبرو ته غوږ ونه نیو، او چابکه له هغه ځای روانه شوه.
شکیب پسې غږ کړ مغرورې!
دا د زړه لوبه ده او ته د زړه پۀ لوبه نه پوهیږې، تا مینه نه

ده کړي او نه هم د مینې قدرت پېژنې، د مینې زور او قوت
به هغه وخت درمالوم شي چې مئینه شې، کنه تاسو د
ښایست خاوندان خو یوازې د خپل ښایست په غرور ښه
پوهېږئ تاسو مینه څه پېژنئ؟
د شکیب زړه مات شو، سترګې یې له اوښکو ډنډ شوې ډېر
ودردید څمکې ځای نه ورکو.
سرګردانه د خپل کور په لور روان شو، د رڼا چلند ډېر
زیات خفه کړ.
شکیب له ځانه سره وویل: خیر وخت به ورکړم ګوندې زړه
یې نرم شي
په سبا ورځ بیا شکیب پوهنتون ته وختي راغی ، او د رڼا
راتلو ته یې انتظار ایست
رڼا راغله له موټر ښکته سوه، په شکیب یې سترګې ولګیدې
په غوصه یې وروکتل او د خپل پوهنځي په لور چابکه
روانه شوه.
څو ورځې همداسې تیرې شوې، هره ورځ به شکیب په
پوهنتون کې د رڼا د راتګ په انتظار و.
خو رڼا یې هیڅ په کیسه کې نه وه.
یو ورځ د پوهنتون د دروازې مخته شکیب ولاړ و، چې رڼا
هم راغله..

په شکيب يې سترګې ولګيدې، چې مړاوې ځيره ولاړ دی،
او د خواشينۍ نښې يې په مخ له ورايه ښکارېدې
د رڼا هغه بد رد را په زړه شول، چې تيره ورځ يې ورته ويلي ول.
غوښتل يې ورشي د هغو خبرو لپاره بخښنه وغواړي ، خو زړه يې ونه شو...
د خپل ټولګي په لور روانه سوه.
ورځ له نيمې اوښتې وه، چې ناڅابه د پوهنتون په دروازه کې درنه چادونه وسوه.
ټول پوهنتون کې چغې او منډې سوې، يو ويره خوره سوه زده کړيالانو او استادانو يو خوا بل خوا منډې وهلې، د وحشت تيارې خورې وي، څو تنو ترهګرو پۀ پوهنتون بريد وکړ
لومړی يې په دروازه کې يو موټر بم بريد وکړ.
او بيا پوهنتون ته ننوتل، ترهګر داسې وحشي ول، چې.
څوک به يې ليده نو په مرميو به يې سوری سوری کړ.
دې سره امنيتي ځواکونه هم سيمې ته ورسېدل او د ترهګرو سره په جګړه شول.
هر څوک په تېښته ول

شکیب سره د رڼا غم شو، خدای مه که په هغې څه وشي ،
زه ژوندی نه شم پاتې کیدای.
له چاودنې سره سم یې د رڼا د پوهنځي په لور منډه کړه...
لاره کې یې په څو جسدونو سترګی ولګېدې، چې په وینو
کې لت پت پراته ول.
لږ مخکې چې ولاړ دوه انجونې بې حرکته پرتې وې.
د شکیب حالت نور هم خراب سو
رڼا د پوهنځي په څلورم پوړ کې وه ډېره زیاته ویریدلي وه،
زده کړیالانو منډې وهلې، او نارې
وهل کیدې چې ژر وتښتئ ترهګر دېخوا را روان دي، رڼا
هم په زینو کې منډه کړه
یو ترهګر د رڼا دي پوهنځي ته ځان رسولی و.
او په زده کړیالانو یې بې رحمه ډزې کولې.
رڼا چې کله اخیري پوړ ته ورسېده، نو ترهګر سره انګړ
کې مخامخ سوه. د رڼا لاسونه او پښې سست شول مرګ یې
په خپلو سترګو ولید
په دې کې شکیب هم ورسېد.
ترهګر د ټوپک شپیلۍ د رڼا په لور تاوه کړه، شکیب چیغه
کړه چې نا زما په رڼا څه نه شي کېدلی.
په منډه یې رڼا ته ځان ورسو او له هغې یې غېږه تاوه کړه

دوه غبرګې ګولۍ د شکیب په ملا ولګیدې.
ورسره سم یوه مرمۍ د ترهګر په ټنډه سریخ سوه،ترهګر اخ وکړ ځای پرځای پرېوت.
دا له لرې یو امنیتي نښان ویشتونکی و،
د شکیب په بدن وینې لکه د سېلاب په څېر روانې سوې، ټول بدن یې وینو کې لت پت شو.
رڼا په دواړو لاسونو غېږ پورې ټینګ نیولی و چیغې یې وهلې چې تا داسې ولې وکړل؟ زه د دې وړ نه وم خو د شکېب پښې سستې شوې، په ځمکه پریوت .
رڼا یې ژر سر په غېږ کې کېښود.
غریو واخېسته
شکیب د رڼا مخ په دواړو لاسونو کې ونیو، په تبسم یې وویل.
ای مغرورې جلۍ اوس خو دې ومنله کنه ، چې زه لوچک او لوفر نه یم، زما مینه رښتینې ده، او مینه عبس خبرې نه دي.
رڼا سلګۍ وهلې، اوښکې یې د شکیب په مخ وڅڅیدې.
خو د شکیب سترګې نور پټې پټې کیدې.
رڼا بیا چیغې کړې په تا هیڅ نه شي کېدلی، ته ما نه شی پرېښودی

تا زه غوښتم کنه وګوره زه ستا په وړاندې یم.
مینه درسره لرم، ډېره زیاته مینه درسره لرم
رڼا یواځې ستا دا
بس اوس ته پاڅېږه پاڅېږه!
لکه لیونۍ له ځانه سره لګیا سوه.
خو د شکېب روح د اسمانو پۀ طرف خپلې وزرې رپولې،
او بې روحه جسد یې د رڼا مخ ته موسکی پاتې شو.رڼا یې
اوس هم نه مني ، چې د هغې شکیب دې مړ شوی
وي.
هره ورځ په پوهنتون کې د هغه د راتلو لارې څارې په هغه
پسې ګرځي اخوا دېخوا یې لټوي، نارې کوي، کله لکه
لیونۍ په چیغو چیغو ژاړي.

پای

- پاملرنه: که غواړي ښکلي پښتو ناولونه او کتابونه په Pdf بڼه ترلاسه کړي نو زموږ د ټلیګرام چینل (پښتو ناولونه.!📚) تعقیب کړي.

پښتو ناولونه